

Hoe diep moeten we vallen?

Het is een open deur intrappen intussen: het gaat van kwaad naar erger in de varkenshouderij. Onze leden varkenshouders komen niet meer uit de productiekosten en verliezen op vandaag 25 à 30 euro per slachtrijp vleesvarken. Zeugenhouders krijgen amper nog iets voor hun biggen en delen evenzeer in de klappen. Vaak wordt in zo'n situatie door buitenstaanders gewezen op de overproductie in Vlaanderen en wordt zeer snel gewezen op het overaanbod op de markt. Daar valt iets voor te zeggen, maar niet alles wat nu verkeerd loopt is te herleiden tot een overaanbod op de Vlaamse markt. Er is de algemene Europese marktontwrichting door Afrikaanse varkenspest (AVP) in Duitsland en Polen waardoor de Duitse export naar derde landen stilgevallen is en hun afzet gezocht wordt op de interne EU-markt en er is, vooral ook, de sterke productiesijging in Spanje. Europees zitten we op een zelfvoorzieningsgraad die net boven de 120% zit. Is dat veel of te veel? Ja en neen: bij de minste hapering in de productie zakt dat cijfer en beweegt de marktprijs zeer snel in de tegenovergestelde richting. Het blijft zoeken naar een aanvaardbare balans tussen vraag en aanbod.

Een ander aandachtspunt is het feit dat zowel in Duitsland en Spanje andere loonvoorwaarden gelden dan bij ons en dat begint zich steeds meer te wreken in de verwerkende sector, die ook voor onze Vlaamse varkenshouders een steentje kan bijdragen tot een betere prijsvorming. Het is een oud zeer dat pakweg 9 jaar geleden reeds hoog op de politieke agenda kon geplaatst worden. Onder toenmalig minister van economie Van Quickenborne (OpenVLD) en later ook door de ministers Van de Lanotte en De Coninck (sp.a) werd de kwestie aanhangig gemaakt bij de Europese Commissie in 2011 en 2013. Dat leidde tot een lichte bijsturing in Duitsland, maar het zette bijlange niet alle verloningen in die sector op een zelfde niveau overal in Europa, waardoor het concurrentienadeel voor onze slachthuizen en verwerkers, en onrechtstreeks de varkenshouders, blijft. Dat verschil zorgt er nog steeds voor dat het financieel interessanter is om karkassen te exporteren en de versnijding in Duitsland te laten gebeuren. Daarmee duwden de Belgen ook de creatie van toegevoegde waarde op die varkensarkassen mee over de grens en is het op vandaag dubbel zuur om vast te stellen dat varkensprijzen in onze buurlanden toch op een hoger niveau blijven, ook in de huidige crisissituatie. Dat verschil moet opnieuw op de politieke agenda geplaatst worden en bijgestuurd waar nodig en door wie het kan. We kijken daarvoor opnieuw naar het federale niveau en vragen daarbij ook steun vanuit de gewesten. Wil men nog verder bedrijven verliezen of meent men het met het ondersteunen van tewerkstelling en productie in eigen land? Een mens zou gaan twijfelen op de duur.

Groot is ook het ongenoegen over het feit dat er in België twee verschillende regimes gehanteerd worden bij het toewijzen van coronasteun aan sectoren in nood. Zo zagen we in Vlaanderen de helft van de in 2020 aan land- en tuinbouw toegewezen steun uit het coronanoodfonds weggesluisd worden richting VLIF, voor niet-productieve investeringen. Dit gebeurde tegen alle afspraken in en zonder grondige motivering. Het gebeurde op een ogenblik dat de dierlijke sector, en de varkenshouder in het bijzonder, reeds in zwaar weer terechtgekomen was en degelijke steun zeer goed kon gebruiken. Begin dit jaar zagen we in Wallonië dan weer wél een regeling goedgekeurd worden om per zeug een forse financiële injectie te geven aan de varkenshouders. Daardoor komen we zelfs binnen België tot een scheefgetrokken situatie met een ondersteuning voor Waalse boeren en geen voor Vlaamse boeren. Begin er dan maar aan als Vlaamse varkenshouder! Wij krijgen dat niet uitgelegd en wanneer dit aangekaart wordt in Brussel worden we met een kluitje in het riet gestuurd of wordt de kat naar de overlegvergadering gestuurd.

Onbegrijpelijk dat zoiets anno 2021 gebeurt en dat daar niet meer misbaar over gemaakt wordt door andere betrokken actoren. De dubbele agenda kon blijkbaar toch niet helemaal verborgen blijven, zoveel werd intussen voor menig betrokkene duidelijk.

Hendrik Vandamme, landbouwer-voorzitter Algemeen Boerensyndicaat, op zoek naar respect.

#boerzktrespect | @voorzitter@absvzw.be | @hendrikABS

ALGEMEEN
BOERENSYNDICAAT
met verstand van boeren

Industrieweg 53 | 8800 Roeselare-Beveren
Tel. 051 26 08 20 | fax 051 24 25 39
www.absvzw.be | info@absvzw.be

ADVIESBUREAU
ALGEMEEN BOERENSYNDICAAT
uw adviespartner

Industrieweg 53 | 8800 Roeselare-Beveren
Tel. 051 26 08 20 | fax 051 24 25 39
www.absvzw.be | adviesbureau@absvzw.be

VROUWEN VAN HET
ALGEMEEN BOERENSYNDICAAT
Boerinnen met verstand van boeren

Industrieweg 53 | 8800 Roeselare-Beveren
Tel. 051 26 08 29 | fax 051 24 25 39
www.vabsvzw.com | vabs@absvzw.be

Nationaal Agrarisch Centrum
partner in agrovorming

Industrieweg 53 | 8800 Roeselare-Beveren
T 051 26 08 30 | fax 051 24 25 39
www.nacvzw.be | info@nacvzw.be

Industrieweg 53 | 8800 Roeselare-Beveren
Tel. 051 26 08 20 | fax 051 24 25 39
www.absvzw.be | jongabs@absvzw.be

BOERENFRONT
Van Benedenlaan 32 | 2800 MECHELEN
Tel. 015 45 12 28 | Fax 015 45 12 08